

непознато на мене семейство, почти слуга, съ титулъ който едва ли привлича уваженіето на другыѣ слугы; това мѣсто бѣше стѣснѣ пово за мене. Наумявамъ си че и когато Г. Ловепень ми прѣдложи да станѣ настоятель, възспираніето ми и сърцето ми настрѣхнахъ, като неможахъ да търпятъ характеръ зависимъ и рабскій. Счетохъ обаче за непристойно да отрекъ прѣдложеніето и да прѣзрѣ така болѣзненныѣ грижи на старыйтъ мой пріятель за моето добро. Освѣнъ това, за да придобыѣ съ друго нѣкое служеніе тѣзи ползы които ми ся давахъ изъ начало отъ днесъ, още, трѣбаше да ся минжтъ много години; а тогазъ какво щѣше да стане сестра ми? И тѣй позатиснахъ уныніето си; но трѣба да кажъ че то бѣ твърдѣ живо, и неугомонно бѣше ся възправило противу самото ми неизгодно положеніе. Тѣй що принуденъ бѣхъ да прочетѣ кодикътъ, който всякой чловѣкъ носи вътрѣ въ себе си, и да видѣж капиталътъ на длѣжноститѣ си и на жъртвытъ си. Докарахъ си на умъ и това че, колкото долне и да е положеніето ни, все пакъ можемъ и достолѣніето си да спазимъ и него да възвысимъ. Слѣдъ това прѣдначертахъ какво поведеніе трѣба да имамъ спрямо семейството Ларокъ, и рѣшихъ, колкото за интересытъ му да прилѣжамъ съ ревность и благосовѣстность, а къмъ само' него лично да показувамъ почетъ и уваженіе но безъ да ся унизиж и безъ да ся